

Budakeszi hőseire és halottaira emlékezett

Városunk idén is szépen ünnepelte meg közös hőseit és halottait: 1956 hőseit és közös történelme megannyi elvesztett polgárát. Alábbi összeállításunkban két beszédet szeretnénk hosszabban felidézni az elmúlt ünnepi napokból.

OKTÓBER 23.

Október 23-án – immár azt mondhatjuk a hagyományoknak megfelelően – a Jobb Kor Polgári Kör várta közös ünneplésre a város polgárait, amelynek keretében megkoszorúzták az '56-os emlékkövet.

Az ünnepség a Városházával szemben a rendszerváltoztatás idején felállított kopfájánál folytatódott. Dr. Csutoráné, dr. Győri Ottilia beszéde után Budakeszi közösségei koszorúztak. Majd Dr. Szirmák Eszter a Pestmegyei Önkormányzat nevében átadta a megye fennállásának ezredik évfordulójának tiszteletére alapított millenniumi zászlót a város képviselőinek.

es esztendőben érettségiztem, amikor az ország újra megtelt a szabadság levegőjével. Ledőltek az országhatárok, szabadon utazhattunk. Hirtelen kitágult és miénk lett a világ!

Sokaknak ez az év nem valaminek a kezdete volt, hanem a történetük vége, az igazi vége, a dolgok lezárásának, a búcsúzásnak az ideje. Végre elbúcsúzhattak halottaiktól, elsirathatták őket. Kimondhatták az évtizedek óta magukban eltemetett igazságot. Egy meghurcolt és megtört nemzedék meghurcoltatásának történetét.

Sokan megérhették, és sokan, nagyon-nagyon sokan nem. (...)

Tisztelt Emlékező Közönség!

Mi, akik szinte megörököltük a szabadságot, nagyon sokkal tartozunk ennek a nemzedéknek! Tartozunk mindenekelőtt azzal, hogy emlékezzünk rájuk. Azzal, hogy nem felejtjük el őket. Nem felejtjük el az arcokat, nem felejtjük el a hozzájuk tartozó sorsokat. (...)

...legfőképpen azzal tartozunk nekik, hogy megértjük, miért válasz-

Október 23-án reggel a 301-es parcellában 20 esztendőös adóságot törlesztett a város: először helyezett koszorút Budakeszi hőseinek sírjára. Az önkormányzat nevében dr. Csutoráné, dr. Győri Ottilia, a Budakeszi Polgári Körök Szövetsége, a Budakeszi Lokálpatrióta Egyesület és a Székely Kör helyezte el a megemlékezés virágait.

Az alábbiakban az alpolgármester asszony beszédéből adunk közre részleteket:

Tisztelt Budakeszi Polgárok! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Emlékező Közönség!

Ha erre a kopfájára tekintünk, az elmúlt 20 esztendő jut eszünkbe róla. Abban a gyönyörűsége 1989-

tották ezt az embertelenül nehéz utat, ami a szabadsághoz vezetett. Megértjük és mi magunk is követjük őket ezen az úton. Nekik a harc és a tiltakozás jutott. Mi, akik örökségbe kaptuk tőlük a szabadságot, mi változtathatunk a dolgokon.

Tartozunk tehát azzal, hogy a szabadság ügyét, a demokrácia

ügyét mi, akiknek lehetősége van erre, megpróbáljuk életre váltani.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ez a kopjafa ide s tova 20 éve áll itt. Sokszor az lehet az érzésünk, hogy beleszürkül a hétköznapjainkba – betérti a Fő út felvert pora. Bizony újra meg újra le kell takarítani, le kell törölgetni.

Ilyen a mi 19 esztendőös demokráciánk, az új világunk, a szabadságunk is. Ha nem lesznek emberek, akik újra meg újra, nap mint nap megharcolnak azért, hogy 1956 és a rendszerváltoztatás igazsága a szabadság és a népakaraton alapuló jogállami demokrácia érvényre jusson, nem találjuk meg a boldogulás útjaira vezető utakat. Ha az önkormányzatiság csak néhány benne élő képviselő és hivatalnok ügye lesz – legyenek még olyan elkötelezettek is – nem tudunk előre lépni közös dolgainkban.

Most, amikor rettenetesen beszűkülnek a mindennapi élet lehetőségei, úgy az embereké, mint az önkormányzatoké és a magyar államé, vissza kell térnünk 1956 és a rendszerváltoztatás eszméihez. Vissza kell térnünk a szabadság és az igazság követéséhez. Ezt azonban csak úgy tehetjük meg, ha nem

felejtünk! Soha, soha, soha nem feledünk! Sem a mérhetetlen szenvedést, sem a szabadság örömét!

Emlékezzünk!

MINDENSZENTEK ÉS HALOTTAK NAPJA

Idén november 1-én, vasárnap, Mindenszentekkor emlékezett közös halottaira a város.

A megemlékezés 15 órakor az I. világháborús emlékmű megkoszorúzásával kezdődött. A szép számban összegyűlt közönség Pfendtner Józsefet, a Budakeszi Széplő Egyesület alelnökét hallhatta az áldozatokról és a nagy világvégés emlékezetéről szólni. A Zwickl Fúvószeneke zenéjének hangjaira helyezték el a megemlékezők koszorúikat.

A temetőben az Emlékező Keresztjénél Körösiné Dr. Merkl Hilda, a Prohászka Ottokár Katolikus Gimnázium igazgatója a Budakesziről elszármazottakra, míg a II. világháborús emlékműnél Kaposi József, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem docense a világvégésben elhunytakra emlékezett.

Az Edelman Rezső vegyes kórus éneke közben lobbantak

lángra annak az estének az első mécsfényei.

Ezután Czifra Zsuzsanna, az Oktatási Kulturális Sport és Ifjúsági Bizottságának elnöke szölt Máriya László és Barabás Ferenc 56-os mártírok sírjánál. Az alábbiakban ebből közlünk néhány részletet:

„... nemsokára mi is meghalunk, minket is csak egy kis ideig szeretnek még, aztán elfelejtenek. De a szeretetnek ez teljesen elegendő. A szeretet minden megnyilvánulása visszahull a szeretetre, amelyből fakadt. Annak, aki szeret, nincsen szüksége arra, hogy emlékezzen rá. Van az elevenek országa meg a holtak országa, s a híd a szeretet; csak az marad meg, az az élet egyetlen értelme.”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!
Kedves Budakeszi Polgárok! Kedves Barátaim!

Thornton Wilder ezekkel a szavakkal zárja be nagy regényét, a Szent Lajos király hídját.

Itt állunk városunk két hőségének sírja előtt, hogy lerójuk tiszteletünket. És még inkább, hogy emlékezzünk. Emlékezzünk arra a szeretetre, amellyel azok a bizonyos '56-os keszi fiúk és lányok szerették a Hazát, ezt az azóta várossá lett falut, s amellyel szerették egymást.

Kedves László!

Ma este nem a protokoll kötelezően kinestári szövegeivel for-

dulunk Hozzád. Tudom, Te figyelsz ránk, mert mindig is érdekelt Keszi sorsa.

Hagyomány lett, hogy évenként megemlékezzünk Rólad, kicsi közösségünk kedves halottjáról.

Tudnod kell, hogy utca is őrzi nevedet itt a közelben, hogy a későbbi generációk is tudják, ki voltál Te, mikor és hogyan szakadt meg fiatal életed.

Szomorúan kell elmondanom Neked, hogy tananyag lettél. Ahogy 1956 is. Így aztán mai középiskolás diákjaink egy része nem tudja, mit ünnepelünk október 23-án. Ide tétovázzák, találgatják Kossuthot, Petőfit, egy másik szabadságharc hőseit. Néha úgy látszik a fejekben üresség, a szívekben közöny van.

Azt is látom, hogy aki megismerte és megértette, mit tettetek Ti mindannyiunkért, az nem felejt el. Sem középiskolásan, sem egyetemistán, sem fiatalon, sem öregen.

Azért jöttünk ma el emlékezni, mert egész egyszerűen emlékeznünk kell Rátok – és mindarra, amit tettetek.

Kedves László!

Mindenki máshogyan élte meg 1956-ot. Munkás és földműves, író és színész, mentőorvos és katona. Mindenkinek mást jelentett a szabadság. Az író jobban meg tudta fogalmazni gondolatait a szabadságról, a színész szebben el tudta

mondani ezeket a mondatokat. Ám bizonyosak lehetünk benne, hogy nálatok jobban senki sem élte át.

1956 - egy ország szabadult meg a félelemtől. Egy ország söpörte le magáról egyetlen mozdulattal a félelmet. Egy ország emelte fel a fejét, és ízlette meg a szabadság örömét. Ennek persze nagy ára volt. Többek között a Ti életek.

És a hatalom megtanult félni. Megtanult félni a szabadságtól. Megtanult félni Tőletek – akiket gyáván kivégezt. Átalakította a dolgokat: több mézet tett arra a bizonyos madzagra, de a selyemkesztyűben azért ott lapult az a bizonyos vasököl, ami – 1956 bebizonyította – nem a munkásosztályé volt, hanem végső soron a megszállóké.

Manipulált és hazudott: belőled és barátaidból – Barabási Ferencből, Bokor Jánosból, Takács Kámánból és a többiekből – terroristát fabrikált. Vérszomjas gyilkosokat, külföldről mozgatott forrófejű ellenforradalmárokat.

Te és a többiek nagyon szerettek. Szerettétek a hazát, szerettétek Budakeszit, az itt élőket, és tenni akartatok valami értük. Mondhatja talán valaki, hogy nem sok mindent sikerült megvalósítanotok. Mi azonban tudjuk, hogy a legtöbbet és a

legnagyobbat tettétek érte: odaadtátok az életeketek. (...)

Tudjuk jól, hogy „annak, aki szeret, nincsen szüksége arra, hogy emlékezzen rá. Van az elevenek országa meg a holtak országa, s a híd a szeretet; csak az marad meg, az az élet egyetlen értelme.”

Ezért emlékszünk Rátok mindannyiótokra.

Ezért van az emlékezésre nekünk, élőknek szükségünk. Emlékeznünk kell, hogy értékeljük az életet. Emlékeznünk kell, hogy megbecsüljük azt a szeretetet, amivel egymást ajándékozzuk meg. Emlékeznünk kell a szeretetre, ami minden gyarlóságunk, hibánk, bűnünk és esendőségünk mellett értelmessé teszi az életünket. Emlékeznünk kell a szabadság fontosságára. (...)

Kedves László!

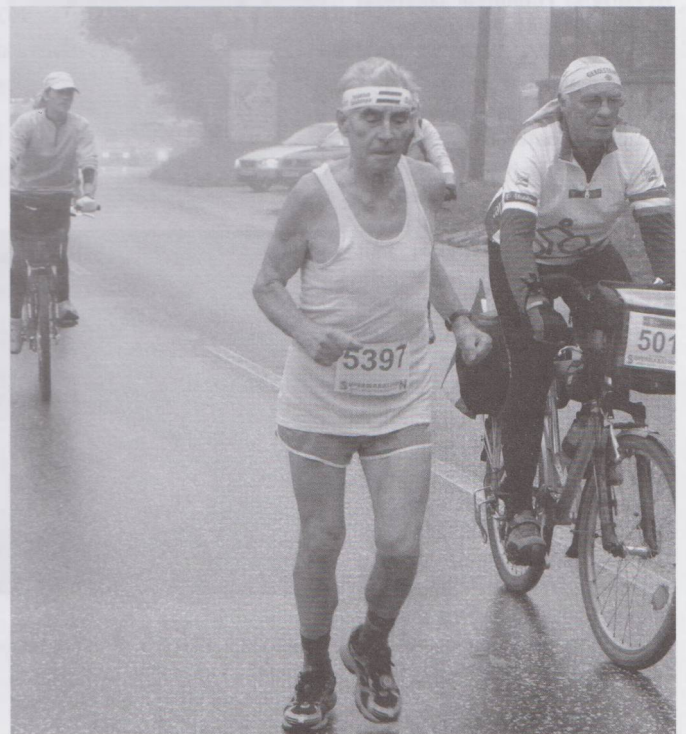
Amikor így Halottak napján megérkezik az este a temetőbe, és a gyertyák megvilágítják a sírokat, láthatjuk mindannyian: emlékezzünk!

Jövőre újra eljövünk a sírohoz, virágot hozunk, gyertyát gyújtunk, fohászodunk. Erted. Értünk. Az utánunk jövőkért.

Köszönünk mindent.
Nyugodjatok békében!

hírmondó

(Olvasóink képriportunkat a 2. oldalon találhatják meg.)

2009. október 23-án, a hagyományos Bécs-Pozsony-Budapest Szupermarathon 5. napján rengetegen vágta neki a zárónapi félmarathonnak. A befutót idén a tavaly elhunyt kétszeres olimpiai bajnok kenus emlékének adózva Kolonics Györgyről nevezték el.